

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové, a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové v právní věci

žalobkyně: **I. B.**, narozena dne X,
státní příslušnice Ukrajiny,
bytem X,

zastoupena advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
se sídlem Karlovo nám. 18, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2021, č. j. MV-134803-4/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2021, č. j. MV-134803-4/SO-2021, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám její zástupkyně, advokátky JUDr. Ireny Strakové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2021, č. j. MV-134803-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 6. 2021, č. j. OAM-69662-30/ZM-2020. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobkyně předně uvedla, že byly porušeny § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
3. Žalobkyně dále uvedla, že jí byla zaměstnanecká karta vydána s platností od 20. 1. 2019 do 19. 1. 2021 k zaměstnavateli ERDELS družstvo na pracovní pozici ostatní uklízeči a pomocníci. Dne 6. 4. 2020 žalobkyně podala oznámení o změně zaměstnavatele. Žalobkyně oznamovala změnu k zaměstnavateli Zahradnictví Líbeznice s.r.o., s datem nástupu 10. 4. 2020. Dne 14. 4. 2020 žalovaná vydala sdělení o splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty nebo pro jeho zaměstnávání u dalšího zaměstnavatele nebo na další pracovní pozici. Z uvedeného sdělení vyplývá mimo jiné, že správní orgán I. stupně (žalobkyně v textu žaloby nesprávně označuje za autora sdělení žalovanou – pozn. soudu) uvedl, že splňuje podmínky pro uvedenou změnu k zaměstnavateli Zahradnictví Líbeznice s.r.o. na pracovní pozici pokladníci v prodejnách, a současně uvedl, že žalobkyně předložila doklad o ukončení pracovněprávního vztahu u předešlého zaměstnavatele a k oznámení doložila doklad prokazující odbornou způsobilost pro výkon zaměstnání – „pomocný pracovník v zahradnictví“ ze dne 2. 3. 2020. Z tohoto tedy lze učinit jednoznačný závěr, že správní orgán I. stupně vydal sdělení o splnění podmínek na pozici pomocný pracovník v zahradnictví, ale do předmětného dokumentu uvedl pozici pokladníci v prodejnách. Žalobkyně namítla, že žalovaná nevycházela ze skutečného stavu věci, neboť sdělení o splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců je vnitřně rozporné, když správní orgán I. stupně na prvním stupni sice do údaje o pracovním místě uvedl „pokladníci v prodejnách“ ale zároveň v závěru uvádí, že žalobkyně doložila „doklady prokazující odbornou způsobilost pro výkon zaměstnání ve formě prohlášení zaměstnavatele ‚pomocný pracovník v zahradnictví‘“. Z uvedeného jednoznačně plyne, že správní orgán I. stupně sdělením o splnění podmínek zákona, které svým obsahem a náležitostmi vykazuje znaky rozhodnutí, udělil žalobkyni souhlas se zaměstnáváním na pozici „pomocný pracovník v zahradnictví“. Tímto tedy de facto udělil souhlas s výkonem nelegální práce. Tímto rozhodnutím založil žalobkyni právo na výkon zaměstnání.
4. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na obsah napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že se žalobkyně mylí, pokud má za to, že sdělením o splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty nebo pro jeho zaměstnání u dalšího zaměstnavatele nebo na další pracovní pozici ze dne 14. 4. 2020, č. j. OAM-20036-9/ZM-2020, jí byla povolena pracovní pozice „pomocný pracovník v zahradnictví“. Uvedeným sdělením byla žalobkyni zcela jednoznačně povolena změna k zaměstnavateli Zahradnictví Líbeznice s.r.o. na pracovní pozici pokladníci v prodejnách (CZ-ISCO 52303), která je uvedena v čísle volného pracovního místa 18 003 420 773 evidovaného v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Tato pracovní pozice prošla testem trhu práce a jediné tuto pracovní pozici byla žalobkyně u zaměstnavatele oprávněna vykonávat. Žalovaná nezpochybňuje skutečnost, že v uvedeném sdělení je zmíněn doklad prohlášení zaměstnavatele o odborné způsobilosti k výkonu zaměstnání „pomocný pracovník v zahradnictví“, avšak v tomto případě se jednalo o pouhou součást výčtu dokladů, jež byly k oznámení doloženy při jeho podání jako doklad prokazující odbornou způsobilost pro výkon zaměstnání. Nelze ovšem z tohoto pouhého uvedení vyvozovat, že byla povolena změna právě na tuto pozici, jak činí žalobkyně, když zásadní údaje o zaměstnavateli a pracovním místě byly v uvedeném sdělení zřetelně uvedeny.

II. Obsah správního spisu

5. Žalobkyně měla na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty s platností od 20. 1. 2019 do 19. 1. 2021. Zaměstnanecká karta byla žalobkyni vydána k zaměstnavateli ERDELS družstvo na pracovní pozici ostatní uklízeči a pomocníci. Dne 6. 4. 2020 žalobkyně úspěšně oznámila změnu zaměstnavatele ke společnosti Zahradnictví Líbeznice s.r.o. na pracovní pozici „pokladníci v prodejnách“ uvedenou v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty pod číslem 18 003 420 773. Uvedená pozice byla označena jako „odborný prodejce“ pod kódem CZ-ISCO 52303 – pokladníci v prodejnách. V upřesňujících informacích k dané pracovní pozici bylo uvedeno, že náplň práce je prodej rostlin a zahradnického sortimentu, poradenství zákazníkům, práce na pokladně, příjem zboží, aranžování a péče o rostliny, doplňování a vystavování zboží a péče o uspořádání a vzhled prodejny. K oznámení byla předložena rovněž pracovní smlouva, v níž je pozice označena jako „pomocný pracovník v zahradnictví“ a popis činností je velmi široký, odpovídající upřesňujícím informacím k předmětné pracovní pozici. Rovněž bylo předloženo potvrzení zaměstnavatele, že žalobkyně splňuje předpoklady pro inzerovanou pracovní pozici.
6. Dne 23. 11. 2020 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Dne 8. 4. 2021 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení společnosti Zahradnictví Líbeznice s.r.o. ze dne 8. 4. 2021, ve kterém je uvedeno, že žalobkyně je zaměstnána na hlavní pracovní poměr od 10. 4. 2020 na pozici pomocný pracovník v zahradnictví, na které pracuje po celou dobu trvání pracovní poměru. Dále je v něm uvedeno, že žalobkyně nikdy nepracovala na pozici pokladníci v prodejnách, neboť byla modifikována její původní pracovní smlouva a náplň, jelikož nebyla schopna doložit dosažené vzdělání. Rovněž je v něm uvedeno, že pracovní pozice pracovník úklidu a pomocný pracovník v zahradnictví je formulace pracovní pozice do nové pracovní smlouvy od 20. 1. 2021 tak, aby žalobkyně byla schopna doložit vzdělání a byla přesněji popsána její pracovní náplň. Současně byla předložena nová pracovní smlouva žalobkyně, přičemž rozsah činností je obdobný s předchozí pracovní smlouvou s výjimkou prodeje a s tím související poradenské činnosti – tato činnost v nové pracovní smlouvě obsažena není.
7. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 6. 2021, č. j. OAM-69662-30/ZM-2020, zamítl žádost žalobkyně a neprodloužil dobu platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně vykonávala nelegální práci. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti bylo účastníci řízení doručeno dne 17. 6. 2021. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla. Žalovaná uvedla, že žalobkyně v době od 10. 4. 2020 pracovala na pracovní pozici pomocný zahradník v zahradnictví u zaměstnavatele Zahradnictví Líbeznice s.r.o., aniž by pro výkon práce na této pracovní pozici a u tohoto zaměstnavatele měla vydanou zaměstnaneckou kartu. V projednávaném případě byla v rámci testu trhu práce posuzována pracovní pozice pokladníci v prodejnách, s místem výkonu práce Mělnická 424, 250 65 Líbeznice, u zaměstnavatele Zahradnictví Líbeznice s.r.o., a číslo volného pracovního místa 18 003 420 773, uvedeného v evidenci volných pracovních míst. Vykonávala-li žalobkyně závislou práci sice pro povoleného zaměstnavatele, ale na pracovní pozici pomocný zahradník v zahradnictví, která jí povolena nikdy nebyla, popřela tím smysl testu trhu práce.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba je důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
9. Tvzení žalobkyně o porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu soud nepokládá za samostatné žalobní body, neboť jde o pouhý výčet zákonných ustanovení bez vazby na konkrétní skutkové a právní okolnosti projednávané věci – takový výčet pak zjevně nedosahuje kvality žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
10. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a j) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 1, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.
11. Podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, pokud cizinec vykoná nelegální práci.
12. Podle § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, se nelegální prací rozumí: 1. závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, 2. práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce, nebo 3. práce vykonávaná cizincem pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, je-li podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vyžadováno.
13. Podle § 37 zákona o zaměstnanosti vede krajská pobočka Úřadu práce evidenci volných pracovních míst, která obsahuje identifikační údaje zaměstnavatele, základní charakteristiku pracovního místa, to je určení druhu práce a místa výkonu práce, předpoklady a požadavky stanovené pro zastávání pracovního místa, základní informace o pracovních a mzdových podmínkách a informaci, zda se jedná o pracovní místo vyhrazené nebo vhodné pro osobu se zdravotním postižením. Dále evidence obsahuje informaci o tom, zda jde o zaměstnání na dobu neurčitou nebo určitou a jeho předpokládanou délku.

Evidence může dále obsahovat zejména informace o možnostech ubytování, dojíždění do zaměstnání a další informace, které zaměstnavatel požaduje zveřejnit.

14. Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že pro závěr o nelegální práci je potřeba zapotřebí porovnat reálně vykonávanou práci s údaji vedenými v evidenci u příslušného pracovního místa. Přitom závěr o nelegální práci lze učinit pouze v případě zásadních rozdílů mezi charakteristikou pracovního místa a reálně vykonávanou prací (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 6 Azs 127/2021-38, nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2021, č. j. 77 A 110/2020-34). V projednávané věci žalovaná založila své rozhodnutí na tom, že žalobkyně nevykonávala práci na pozici „pokladníci v prodejnách“, pro kterou jí byl udělen souhlas. Soud předně uvádí, že pojem „pokladníci v prodejnách“ (CZ-ISCO 52303) byl pouze jednou z charakteristik daného pracovního místa, která navíc vychází z klasifikace zaměstnání, jejímž cílem je umožnit jednotné sledování jednotlivých skupin zaměstnání v České republice a možnost jejich mezinárodního srovnání. Podřazení pod určitou položku v tomto katalogu tak nedefinuje vyčerpávajícím způsobem pracovní náplň konkrétního místa. Pro stanovení rozsahu pracovního povolení je tak potřeba zohlednit i další skutečnosti vyplývající z § 37 zákona o zaměstnanosti. Pracovní místo tedy bylo specifikováno rovněž výčtem činností, který byl poměrně široký a který měl již spolehlivě individualizovaným způsobem popisovat konkrétní pracovní náplň nabízeného místa (viz bod 5 rozsudku). Stejně tak široce byla vymezena náplň práce v pracovní smlouvě, kterou žalobkyně k oznámení o změně zaměstnavatele přiložila, a kterou správní orgán I. stupně při posuzování splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele nepokládal za problematickou. Pakliže žalovaná vychází ze sdělení zaměstnavatele, soud uvádí, že z tohoto sdělení nevyplývá, jaké konkrétní činnosti žalobkyně vykonávala, a naopak z tohoto sdělení vyplývá pouze to, že uzavřel se žalobkyní novou pracovní smlouvu (která je rovněž součástí správního spisu), která přesněji popisuje její pracovní náplň. Porovnáním obou smluv však soud zjistil, že většina pracovní náplně je u obou pracovních smluv shodná – v pracovní smlouvě z roku 2020 jsou úkoly žalobkyně vymezeny ve dvanácti bodech, přičemž 11 z těchto 12 bodů je obsaženo i ve smlouvě z roku 2021, a to včetně práce na pokladně v provozovně a s tím spojené související práce s hotovostí. Smlouva z roku 2021 se od smlouvy z roku 2020 odlišuje v zásadě pouze v tom, že již neobsahuje náplň práce „prodej a s tím související poradenské činnosti“. Soud má tak za to, že i případný výkon práce dle pracovní náplně ze smlouvy z roku 2021 by pojmově mohl naplňovat kategorizaci pracovního místa podle CZ-ISCO 523003 „pokladníci v prodejnách“. Kromě sdělení zaměstnavatele a pracovních smluv však správní spis neobsahuje žádná zjištění o tom, jakou práci žalobkyně u svého zaměstnavatele reálně vykonávala. Závěr o tom, že vykonávala práci v rozporu s oznámením o změně zaměstnavatele ze dne 6. 4. 2020 je tak přinejmenším předčasný, jelikož postrádá dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. Správní orgány se měly podrobně zabývat tím, jaké práce z katalogu činností dle charakteristiky pracovního místa (a jí odpovídající pracovní smlouvy z roku 2020) žalobkyně reálně vykonávala, a teprve poté zhodnotit, zda by případné rozpory reálně vykonávané práce s vymezením pracovního místa číslo 18 003 420 773 byly takového rozsahu, že by bylo lze hovořit o nelegální práci. Soud nepřehlédl, že ze sdělení zaměstnavatele rovněž vyplývá, že motivem pro přijetí nové pracovní smlouvy bylo nedoložení dosaženého vzdělání, požadovaného pro původní pozici, přičemž požadavek na dosažené stření odborné vzdělání byl rovněž jednou z charakteristik předmětného pracovního místa. Nicméně ze správního spisu nijak nevyplývá, pro který z úkolů dle pracovní smlouvy z roku 2020 zaměstnavatel tuto

kvalifikaci vyžadoval a zda ve skutečnosti zaměstnavatel 1) nepřiděloval žalobkyni práci v rozsahu, ve kterém by vyžadovala střední odborné vzdělání, nebo 2) žalobkyně tuto „kvalifikovanou“ práci vykonávala minimálně po nějakou dobu i bez potřebného vzdělání (posledně uvedená situace nasvědčuje spíše případnému pochybení zaměstnavatele než nelegální práci žalobkyně). V této souvislosti je třeba rovněž zdůraznit sdělení zaměstnavatele z dubna 2020 (které bylo jedním s podkladů pro sdělení o splnění podmínek ze dne 14. 4. 2020), že žalobkyně splňuje předpoklady pro inzerovanou pracovní pozici č. 18 003 420 773. V tomto sdělení totiž zaměstnavatel výslovně uvedl, že jelikož se žalobkyně v praxi osvědčila, od požadavku na prokázání dosaženého vzdělání ustoupil. Za této situace nelze klást žalobkyni k tíži případný rozpor jí vykonávané práce s požadavkem na dosažení středního odborného vzdělání, jelikož zaměstnavatel sám od tohoto požadavku ustoupil, což bylo správnímu orgánu I. stupně známo.

15. Soud tak shrnuje, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, jelikož se vůbec nezabývaly tím, jaké činnosti žalobkyně reálně vykonávala. Jejich závěr o nelegální práci proto postrádá oporu ve spisovém materiálu a nemůže proto v soudním přezkumu obstát.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

16. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil, jelikož skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Věc vrátil žalované k dalšímu řízení, ve kterém je vázána právními závěry soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.). Žalovaná v dalším řízení především zjistí, jakou práci žalobkyně reálně vykonávala a podle těchto zjištění bude ve věci dále postupovat.
17. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují zaplacené soudní poplatky ve výši 4 000 Kč za podání žaloby a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a náklady na zastoupení advokátem, které se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. a dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náklady sestávají z odměny za zastoupení za dva účelné úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby) ve výši 3 100 Kč za úkon podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a náhrady hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč je žalovaná povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s. *per analogiam*), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2023

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu